

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Karen Swan
THE PERFECT PRESENT

Copyright © Karen Swan 2012
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00859-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Savršen
POKLON

KAREN SVON

Prevela Nataša Andrić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

*Mom ocu Malkomu,
najboljem tati i čoveku koji me je inspirisao,
mom uzoru*

Prolog

JUL 1981.

Mile moje,

Ne postoji lak način da se kaže zbogom – ne posle našeg „zdravo“. Kakav je to dan bio, vaša identična ružičasta lica žmirkala su na mene kao dve stare duše koje će me voditi zajedno kroz naše avanture, jer bila sam tako mlada kad sam vas dobila. I hvala nebesima na tome! Ugrabile smo šest dragocenih godina, a nije trebalo da budu naše, i naterale smo ih da plešu, zar ne?

Sve mi je bilo tako jasno u tom trenutku: vi ste razlog što moje srce kuca i što mi se oči otvaraju, što moja koža diše i moj duh uzleće. Vi ste moje srce, moja duša, moja ljubav, moj život. Radovala sam se svakom trenutku s vama – ne samo čudesnom izrazu na vašim licima u božićno jutro već i malim čudima: pegicama na vašim nosevima, koje su u letnje dane cvetale poput belih rada, i kako su vaša tela iz dahtanja prelazila u smeh dok sam vas golicala po rebrima – nikada to ne zaboravljam, čak ni sad, kad ste sasvim odrasle. Na to se svi osmehnu.

Šta će mi još nedostajati? Miris vaših glava – pretočila bih ga u bočicu i nosila kao parfem kad bih mogla. Nebeski miris, tako sam ga uvek zvala, i bila sam u pravu. Nedostajaće mi i dodir vaših voljenih ruku u mojim, nedostajaće mi da nas tri spavamo zajedno u našem krevetu, potpuno neuredno i bučno kao medvedi u zimskom snu, a nema nikoga ko bi nas prekorio kad spavamo dokasno. Molim vas da se postarate da spavate dovoljno. To je veoma važno. I perite zube dvaput dnevno. I jedite voće.

Postoji, pretpostavljam, još mnogo toga što nije bitno, iako odrasli tvrde da jeste – poput izuvanja cipela unutra ili da se počisti i poslednja brokula iz tanjira. Nije važno ako nikad ne zavolite tikvice. Ja nisam jela kiš do prošle godine i to

Karen Svon

mi nimalo nije naškodilo – makar ne mislim da je to razlog što pišem ovo pismo. (Pobogu, loša šala.)

Samo pokušajte da budete otvorene za nove stvari, rekla bih da je to poruka koju treba preneti. Život je velik, bučan, uzbudljiv i živopisan, ali je isto tako ponekad jeziv, pa morate biti hrabre. Čak i kada vas ljudi iznevere i slome vam srce – a što je najtužnije od svega, hoće – jednostavno idite dalje i nemojte se nikad predavati. Oporavićete se. Načinila sam vas jakim.

Moj veliki plan bio je da sve tri zajedno obiđemo svet kad porastete, možda kad napunite deset godina? Izvukla bih vas iz škole (znam, kul mama!) i sama vas podučavala. Želela sam da proputujemo Aziju i Južnu Ameriku, ali mi se čini da tetka Liza neće biti kadra to da izvede s poslom kojim se bavi teča Martin. Prema tome, putujte čim budete dovoljno velike, i istražite svet.

Uzged, vaše sive oči su retkost – jeste li to znale? Nasledile ste ih od vašeg tate. Kada je kraljica Elizabeta Prva vladala Engleskom, sive oči smatrane su samim vrhuncem lepote. Zato sam ti dala takvo ime, Lilibet. Kao starijoj, išlo je uz tebe. Što se tiče moje Lore, trebalo je da budeš Flora, jer sam videla sve boje i sav život vrtova na tvom licu, ali je početno slovo bilo predaleko od sestrinog, a ja sam htela da vas dve budete bliske kao senke, pa ste tako postale Lilibet i Lora, moje elizabetanske lepotice.

Znam da ćete biti tužne neko vreme, možda i dugo, ali probajte da se nasmejete svakog dana bar jednom. I pevajte – zaprepastićete se koliko pesma doprinosi vašem raspoloženju. Vaša sreća neće značiti da ste me zaboravile, niti da me manje volite. To je ono što vam želim više od svega drugog.

Znam da ćete ovo preboleti, zato što imate jedna drugu. Još od trenutka kad su mi lekari saopštili vest, osećala sam silnu zahvalnost što vas je dve; mislila sam da je to zato što ćete uvek imati drugaricu u igri, ali sada smatram da je to bila namera Boga da me uveri da nikada nećete biti same. Sve dok budete imale jedna drugu, bićete dobro. Budite ljubazne jedna prema drugoj; delite i pokušajte da se ne svađate. Tetka Liza će dati sve od sebe da vam priušti najbolje, prema tome, dopustite joj.

Kad sam bila vaših godina, tako sam očajnički želela da budem bliznakinja, ili princeza, ili dobra vila. To sad neću postati, ali iako nećete biti u stanju da me čujete ili vidite, učiniću sve što je u mojoj moći da me osетite. Biću leptirić u vašim stomacićima kad se unervozite pred Dan sporta, biću drhtaj koji vam se penje uz kožu kad izađete iz bazena posle plivanja, biću kikot u vašem grlu kad poželite da se nasmejete brkovima gospodina Bentona u Nedeljnoj školi. A jednog dana, kad budete stvarno stare dame – mnogo starije nego što sam ja sada – ponovo ćemo biti zajedno u raju. Biću odmah pored kapije i čekaću vas, mile moje, baš kao što vas čekam pred školom. Do tada, biću anđeo na vašim ramenima i voleću vas.

Mama xxxxx

Prvo poglavlje

Lora pogleda u cipele koje je držala u ruci, znajući da će ih kupiti i pre nego što se prodavačica vrati s njenim brojem, čak i da joj ne odgovaraju. Bile su crvene i to je sve što je trebalo da budu. Ovdje u kraju bila je gotovo poznata po njima, i Džek ju je uvek zadirkirao zbog toga: „Znaš kako se kaže: crvene cipele, nema gaćica.“ Naravno, znao je sasvim dobro da bi ona bila posljednja osoba na svetu koja bi išla bez donjeg veša. Možda mu je to zato i bilo toliko zabavno. U svakom slučaju, više je volela takav odgovor nego onaj drugi, koji se sastojao od kolutanja očima. „Imaš skoro pedeset pari!“, zavapio je posljednji put pre nego što je uhvatio njen izraz lica, pa brzo došao na drugi kraj kuhinje da se izvini, govoreći da mu se u potaji zaista sviđa to što ona ima svoj *potpis*.

Prodavačica se vratila, odmahujući glavom kao da se pravda.

„Sve što mi je ostalo je trideset šest“, slegla je ramenima. „Nemamo nijedan broj trideset osam, čak ni u drugoj boji.“

Lora se ugrizla za usnu i na trenutak se premišljala, kad se prodavačica okrenula da vrati cipelu na policu. „Pa... Svejedno ih uzimam“, promucala je, odvrtačući pogled dok je posezala za kreditnom karticom u torbi. „Cena im je sada tako dobra. Naći će se neko kome ću ih pokloniti...“

„U redu.“ Devojka se ustručavala, bacivši pogled na crvene mokasine koje je tog jutra za stolom za doručak Lora tako žustro izgancala da su im se oči srele na njihovoj površini.

Minut kasnije uživala je u larmi zvonceta na vratima, dok su se za njom zatvarala, zastajući na pločniku i privikavajući se na dnevnu svetlost i promenu tempa. Dan je već postao topao i elastičan, pozno novembarsko sunce meko je pulsiralo na nebu bez stvarne snage u sebi, lokalni poslovni ljudi užurbano

su prolazili noseći plastične čaše s kafom koja se prelivala preko poklopaca, a penzioneri su gurali kolica za kupovinu između bakalnica i mesara, gundajući zbog cene rebara. Nekoliko majki s dečjim kolicima okupilo se ispred izloga pekare, nagovarajući jedna drugu na krofne s džemom i jaku kafu, uz koje će izraziti međusobno saosećanje zbog neprospavanih noći.

Lora im svima okrenu leđa – zadovoljna što ne deli njihove probleme – pa krenu peške niz ulicu u suprotnom smeru, njišući torbom za kupovinu u ruci tako da se klatila u istom ritmu kao i njena dugačka svetlosmeđa kosa preko uzanih leđa. Njen studio se nalazio u preuređenom zatvoru, baš iza starog brodogradilišta jahti, na osam minuta odatle. Ljudi su bili skloni romantičnoj predstavi o izgledu tog mesta kad bi im rekla gde radi, ali ono ni izbliza nije bilo tako lepo za posmatranje. Visoka građevina na svojim nezgrapnim stubovima nadvisivala je sve radionice s krovovima od salonita i kolibe sagrađene uz obalu, a njen kvadratni studio nad njima izgledao je kao da ga je tu pričvrstio arhitekta koji se igrao lego kockama. Drvo je bilo potpuno trulo, mada se to ne bi moglo zaključiti razgledanjem, zato što ga je pre dva leta sveže ofarbao neki student iz jedriličarskog kluba, koji je želeo dodatno da zaradi. Volela je taj prostor. Bio joj je kao dom.

Napustila je glavnu ulicu i odlučnim korakom krenula niz senovite uličice popločane sivom kaldrmom, prošla pored majušnih pastelnih ribarskih koliba sa slamnatim krovom – koje su sada pretežno predstavljale drugu kuću bogatih Londonaca – pa preko betonskog navoza za brodove do puta za vuču od kompaktne nabijene zemlje, nadole prema njenom studiju. On se nalazio na brežuljku usred estuara. Planina Svete Lore – tako ga je nazivao Džek. Smeđa voda udarala je u stope stubova jedino za vreme visokih prolećnih plima, ali je staza do studija bila pristupačna samo tokom oseke, zbog čega je tog jutra uživala u kasnom početku. Strogo govoreći, da je zaista marila za radno vreme od devet do pet, mogla je da kupi mali čamac i dovela do studija, ali njoj su se više sviđali neuobičajeni sati koje joj je oseka nametala. Ali čak i više od toga – a to nikada ne bi mogla da prizna Džeku – volela je povremeno nasukavanje preko noći, kad bi je potpuna okupiranost poslom dovela do zanemarivanja sata, a plima poplavila stazu. Posle prvog nasukavanja, donela je u studio jorgan, jastuk i vreću za spavanje, tako da je bila propisno spremna za takvu situaciju, koju je Džek mrzeo. Imao je osećaj da je to čak podstiče – da joj pruža izgovor – da nastavi s radom i kad je vreme da prekine i dođe kući.

Oseka je sada bila najniža i blatne zaravni izgledale su sjajno poput ganaš krema, ali Lora nije prestajala da posmatra sabljarku i pegave bukavce kako bestežinski preleću preko njih. Njihova međusobna fasciniranost odavno je izbledela i sada su egzistirale u apatičnoj harmoniji. Brzo se uspela uz dva metalna

Savršen poklon

reda stepenika i otključala vrata. Džek joj je već čitavu večnost govorio da moraju bolje da obezbede to mesto. U studiju je imala materijale vredne hiljade funti.

Bacivši torbu na pod i pažljivo izvadiвши premale cipele iz kutije, postavila ih je na prozorsku dasku. Delovale su kao dve kapi krvi u potpuno belom enterijeru. Široke podne daske ofarbane su i prelakirane, tako da su izgledale blistavije i skuplje nego što su zaista bile, a trebalo je više od dvadeset probnih posuda i Džek na ivicu nervnog sloma pre nego što je pronašla savršenu belu za zidove. Nije želela da izgledaju hladno zimi, ali jesu, uprkos njenim najvećim naporima – bilo je premalo toga što je moglo da se suprotstavi sveprisutnoj sivoj svetlosti karakterističnoj za zime u Safoku. Imala je neke prugaste roletne u bojama peska i to je pomoglo da se stvari malo zagreju. Moralo je tako – prozori su se nalazili na svakom zidu prostorije, tako da ih je bilo puno. Džek se oduvek brinuo da je na tom poslu previše izložena, s pogledom od trista šezdeset stepeni, gde je svako mogao da vidi da je sama u zalivu. Ipak, Lora je uporno tvrdila da se ni tinejdžeri, koji su se dosađivali na obali, ni strastveni posmatračići ptica za nju nisu uopšte zanimali.

Crveno trepćuće svetlo na telefonskoj sekretarici privuklo joj je pogled pa je prišla da presluša poruku. Nakon nekoliko godina usamljeničkog rada za kompaniju, samo u društvu Radija 4, još uvek ju je iznenađivalo saznanje da su je ljudi aktivno tražili i pozivali je da naručuju. Prelazak s juvelira amatera na profesionalnog zlatara desio se slučajno, kada je ogrlica s ornamentima, koju je napravila za Fijinu majku, izazvala pozitivnu reakciju u Ženskom institutu. Posle nekoliko nedelja ignorisanja Fijinog džangrizanja i dobronamernih zahteva da se pripremi za posao kako treba, njena prijateljica, mlada koliko je bila i ona sama, preuzela je na sebe da postavi zvanični oglas u *Čarington ekou*. Više zahvaljujući srećnom slučajnom otkriću, urednica časopisa *FT* nalazila se u to vreme na odmoru u obližnjem Volbersviku, i desilo se da je naletela na oglas dok je u pabu čekala da poruči ručak. Sat kasnije pokucala je na Lorina vrata, i od tog trenutka nije prošlo mnogo, a Lora je dobila prestižan plasman u časopisu *FT* na stranicama o nakitu.

Danas je bilo dve poruke, obe od Fi – koja je sada bila njen samoproklamovani PR i menadžer onim danima kad nije radila na recepciji rekreativnog centra. Uz cičanje i mnogo pljeskanja, prosleđivala je datume sastanaka za tri buduća nova klijenta. Juče se javio još jedan, a ovo se sve dešavalo nekoliko sedmica nakon što je članak objavljen. Lora je nažvrljala datume i satnicu sastanaka u dnevnik, odmahujući glavom zbog činjenice što porudžbine i dalje pristižu. Članak je govorio o novoj generaciji juvelira, a odeljak o Lori bio je najmanji, ugaran u poslednjem času. Ona je u velikoj meri digla ruke od njega

čim ga je ugledala, zato što su isekli fotografiju, tako da nije bilo moguće videti njene cipele. Ipak, jasno je da mnogo ljudi nije delilo njen stav, zato što je maleno crveno svetlo i dalje radosno treperilo svakog jutra, to jest kad bi joj oseka dopustila da uđe.

Lora je odšetala do radnog stola i stala kritički da odmerava nakit napravljen prethodnog dana – ogrlicu namenjenu za venčanje sledeće nedelje. Uхватила je brz pogled sive čaplje, koja je proletela pored istočnog prozora, i saznala da je osoba koja je zakazala za jedanaest stigla tik za njom. Dobri stari Sivi. Bio je bolji od ma kog sistema video-nadzora. Satima je stajao u trščari, uvlaćeći vrat, uzlećući samo kad naiđe neka od mušterija, stazom do studija. Kao i sabljarke i pegavi bukavci, i on ju je potpuno ignorisao.

„Hej?“ Upitni muški glas dopre odozdo do nje i ona začu bat cipela na metalnim gazištima s urezanim šarama.

„Popnite se na vrh“, viknu Lora pre nego što je duboko udahnula da se umiri. Gurnula je nedovršenu ogrlicu u fioku i dopunila čajnik, unekoliko zbunjena primetivši da joj je promaklo da se nataložio kamenac, tako da je kotlić iznutra više ličio na koralni greben.

„Zdravo“, reče glas, sada blizu.

Razvukla je usne u osmeh, duboko udahnula i okrenula se. „Zdravo“, odgovorila je dok je lepo odeven muškarac ulazio u prostoriju.

Zastao je u mestu, zapanjen, ili bolje reći paralisano, od pogleda na nju. U skladu s njenim prkosnim „ono što vidiš, to ćeš i dobiti“ (u direktnoj suprotnosti s Fijinim smislom za haljine, koji je govorio „uzmi me, sva sam tvoja“), nosila je otrcane farmerice svog dečka, koje su joj spale toliko nisko da su otkrivalale gornju liniju kukova, i Džekovu izbledelu crnu Armanijevu *eksčejndž* duksericu. Jedino blistavo na njoj bili su zubi i sjajne crvene mokasine na nogama.

„Lora“, odgovorila je, protresavši mu ruku tako mlako da su joj prsti iskliznuli baš kad je hteo da joj stisne šaku, pa je na kraju stegnuo samo vrhove njenih prstiju.

Ispravio se. „Robert Blejk. Očekivali ste me?“

Možda u snovima.

Pokreti su mu bili sigurni, šireći osećaj potpune kontrole i svrsishodnosti, i Lora je odmah shvatila da se u njegovom životu nikad ništa nije desilo slučajno ili bez razloga. Bio je krajnje nametljiv, a ipak dečački radoznao – kao da je na njegovom licu još mogla uhvatiti tračak dvadesetogodišnjaka.

Bio je to intrigantan sudar. Dubokog glasa i visine sto osamdeset centimetara, u srednjim tridesetim, imao je bakarnosmede oči i široka puna usta s izvanredno ujednačenim zubima. Kosa mu je bila pažljivo začesljana s lica, ali

Savršen poklon

je primetila da bi bio potreban tek jedan od onih istočnih povetaraca, koji su vijorili gradilištem, da oslobodi raskoš svetlosmeđih kovrdža. Uza sve to, ne-usiljeno se smešio. Njegova košulja i uglađena zvaničnost govorili su joj da je proputovao svetom; svetlost u njegovim očima rekla joj je da je zavodio žene na svim kontinentima.

Lora klimnu glavom, svesna da je verovatno pocrvenela. „Naravno. Drago mi je što sam vas upoznala.“

Skrenuo je pogled s nje da ispita sobu i ona zapazi da se zadržao na malenim novim cipelama, koje su još bile u kutiji.

„Bez teškoća ste pronašli put dovde, nadam se?“, upita brzo, pokazujući mu da sedne na jednu od ogromnih belih sofa.

„Naposletku jesam, mada sam isprva pomislio da me je satelitska navigacija izneverila. Trebalo mi je neko vreme da poverujem da ću vas zaista zateći na kraju te jedva primetne staze. Obično ne moram da pakujem gumene čizme kad idem na neki sastanak“, uzvratilo je, uputivši joj osmejak od kog joj je od radosti nešto zaigralo u stomaku i potvrdilo sve njene instinkte.

Seo je i ponovo se zagledao u nju, a ona zapazi odblesak golublje svilene postave njegove jakne i ručno rađene šavove na cipelama. Odjednom u njemu više nije bilo ni traga od dvadesetogodišnjaka.

„Svi moji klijenti u početku imaju problema da me pronađu. Pretpostavljam da bi stvarno trebalo da se preselim na neko pristupačnije mesto, ali... Volim da budem blizu vode.“ Slegnula je ramenima, ostavši bez tema za časkanje. „Jeste li za šolju čaja? Ili kafe? Sve je instant, boj...“

„Nisam“, prekinuo ju je, a onda je to ublažio jednim: „Hvala.“

Lora uze beležnicu s radnog stola i sede na sofu preko puta njega.

Duboko je udahnula i brzo izdahnula. Što pre pređe na posao, pre će biti gotovo. Ni u najidealnijim situacijama nije lako uspostavljala komunikaciju s ljudima, a još manje se susretala s onima koji su ovako izgledali. „Dakle, kako mogu da vam pomognem? Šta želite?“

Skrenuo je pogled s nje i malo počutao, prinevši pesnicu ustima, kao da namerava da se u nju nakašlje. „Pa, to je za moju suprugu“, reče glasom tišim nego malopre, kao da se njegova žena možda krije na stepeništu. „Očigledno, stiže Božić, ali je tad i njen rođendan, dvadeset trećeg. Treba da joj poklonim nešto posebno.“

Klimnula je znalački. Očigledno je želeo nakit u vreme Božića. Očigledno je oženjen.

„Imate li dovoljno vremena? Jeste li zauzeti?“, upitao je.

„Nemam predaha. Svi žele poklone za Božić“, odgovorila je, beležeći njegovo ime u rokovnik.

„Je li to zbog onog teksta u *FT-u*?“

„Da. I vi ste ga videli?“

„Tako sam došao do vas.“

„Vi i tridesetoro drugih“, promrmljala je, odupirući se porivu da prevrne očima. „Ne žalim se mnogo.“ Podigla je pogled i shvatila da napeto zuri u nju; znala je da je smatra čudnom. Prema kroju odela koje je imao na sebi, nagađala je da su sve žene u njegovom životu nosile džins dečjih brojeva, s neizostavnim kristalima. „Šta ste planirali za vašu suprugu?“, upitala ga je.

„Želim ogrlicu s ornamentima. Sa sedam ornamenata.“

Njegova sigurnost bila je iznenađujuća. Većina klijenata nije imala predstavu šta želi. „To je specifično. Zašto sedam?“

„To je upravo broj koji hoću“, uzvratilo je, sležući ramenima.

„Shvatam“, rekla je, ustajući i spuštajući beležnicu na stočić za kafu. „Pa, imam izbor nekih ornamenata koje vam mogu odmah pokazati, tek da vam dam ideju koje vrste sve mogu da napravim.“ Posegla je u nešto što je podsećalo na ormarić za kartoteku, izvukla plitku fioku i stavila je na sto ispred njega. Neki minijturni ornamenti bili su uredno poređani u vojničke redove na crvenom somotu. „I, naravno, ako na umu imate nešto naročito, što ovde ne možete da primetite, i to mogu da vam napravim.“

Ponovo je sela, čekajući njegovu reakciju na male dragocenosti – njena kolekcija bila je mala, ali prefinjena – ali on ih čak nije ni pogledao.

„Čitava ogrlica mora biti ugovorena“, rekao je.

Lora se ukočila. „Ah, da vidimo, to će biti mnogo teže urediti za Božić, bojim se.“

„Božić je za četiri nedelje“, suprotstavio se, ispravljajući leđa.

„Da. Ali kao što sam rekla, trenutno sam previše zauzeta.“

„Zar ne možete da prosledite nekome te poslove?“

„Sama sam“, odgovorila je, a njena učtivost se polako tanjila.

Gledao je nekoliko trenutaka kroz naspramni istočni prozor, a ona je po položaju njegove vilice mogla da zaključi da je iznerviran.

„U redu. Dopustite mi da vam potanko objasnim šta sam zamislio“, kazao je, nagingući se napred tako da se laktovima oslonio na kolena, sa sklopljenim dlanovima. Izgledao je kao predsednik koji se našao u situaciji da čita deci. „Rođendan moje supruge je dvadeset trećeg. Ona mrzi to što joj je rođendan dvadeset trećeg. Svake godine organizujemo veliku zabavu za njen rođendan, i svake godine otvaramo vrata ljudima govoreći im: *Srećan Božić!* To me u velikoj meri primorava da se pojavim s nečim zaista posebnim, što će njen rođendan izdvojiti iz proslave Božića. Da li me pratite?“

Savršen poklon

Lora zauze odbrambeni položaj i namršti se na njega. Sasvim sigurno ga nije pratila. Možda je bio divan, ali je njegov pokroviteljski ton pritiskao sve njene alarmne tastere.

„Kad sam pročitao taj članak o vama, o vašem ornamentnom nakitu, došao sam na ideju o savršenom poklonu za nju – ogrlici s ornamentima, ali sa izvesnom razlikom. Ne želim da bude samo dekorativna, niti da ukazuje na prošlogodišnji praznik. Želim da svaki ornament te ogrlice predstavlja njen odnos s najvažnijim ljudima u njenom životu. Zbog toga ih ima sedam. I zbog toga ne mogu tek tako da... izaberem jedan s poslužavnika. Oni moraju biti jedinstveni.“

Lora klimnu zainteresovano. „To je sjajna ideja. Poprilično prevazilazi većinu narudžbina koje dobijam. Ljudi uglavnom žele ornamente za važne životne događaje, kao što su krštenje, proslava punoletstva, godišnjica braka i slično. Nikad niko od mene pre nije tražio da... pa, da ispričam životnu priču. Za mene bi to, s profesionalne tačke gledišta, bio izazovan projekat, i mogu da vam garantujem da bi vaša supruga dobila nešto što je na svaki način izuzetno i posebno. Ipak, to je vrlo zahtevna porudžbina. Ako biste želeli da sačekate da prođe Božić...“

„Ne! Kategorično ne!“

„Onda, da vidimo. Ako biste razmotrili da smanjite taj broj na recimo tri ili četiri ornamente, možda bi bilo dovoljno vre...“

„Ne“, reče on čvrsto, ponovo joj upadajući u reč.

Lora se ukoči, iznervirana i uvređena. Nije čak ni pokušavao da ne bude nepristojan. „Ako je tako, plašim se da smo na mrtvoj tački, gospodine Blejk. Jednostavno nemam dovoljno vremena da porazgovaram s vašom ženom o toliko ornamenata.“

„Ionako ne smete da razgovarate s njom!“, reče on žustro. „Ovo je iznenađenje. Apsolutni je imperativ da ona ništa ne sazna o tome.“

Lora ljutito napući usne. Projekat – ma koliko bio ambiciozan – brzo je gubio na privlačnosti. Možda je bio privlačnog izgleda, ali joj se nije sviđalo da provede nekoliko sati u njegovom društvu, slušajući priče o njegovoj, bez sumnje, dvadesetvogodišnjoj supruzi.

Blekberi tiho zazuja u džepu njegovog odela i on ga izvadi.

Lora ga je posmatrala s rastućom ljutnjom dok se mrštio na poruku na ekranu, a onda je vratio aparat u džep. Otkad je ušao, njegovo ponašanje bilo je samouvereno i arogantno. „Neće biti ničega za šta bi mogla da sazna“, rekla je, sklapajući rokovnik da pokaže da je sastanak završen. „Ne od mene, u svakom slučaju. Žao mi je što moram da vas razočaram, ali moram biti realna što se tiče rokova isporuke i porudžbina.“

„Hoćete da kažete...“

„Kažem da je možda vašoj supruzi rođendan, ali je takođe i Božić za sve ostale. Ako ne možete da sačekate ili da pristanete na dogovor, ne mogu da vam pomognem.“

Piljili su jedno u drugo, ukrštenih rogova, i Lora oseti kako se spušta crvena izmaglica. Nijednog trenutka nije se zavaravala da je mis kongenijalnosti. Savršeno dobro je znala koliko je prepređena. Ipak, čak je i ona bila sposobnija za kompromis i elementarne manire od njega.

Robert Blejk se načas upiljio u nju, a njegov bes naizgled je parirao njenom, a onda je krenuo – ali ne prema vratima. Otišao je do prozora, upijajući prizor. Lorine oči privukao je horizont iza njega i mogla je da vidi, dalje u zalivu, nove nasipe blata, kako se suše na suncu. U naredna četiri sata prekriće ih voda, a zatim će plima početi nemo gmizanje nazad, kradući tršćare i izjednačavajući mulj, koji ju je uvek požudno upijao.

Primetio je cipele pored sebe i podigao jednu. Još je unutra imala vatu i uložak za oblikovanje dela za prste.

„Za vašu ćerku?“, upitao je.

„Nemam ćerku“, britko je odgovorila.

„Dečka?“

„Molim? Ne!“, prasnula je, usplahirena tim iznenadnim prelaskom na ćaskanje lične prirode. Gledala ga je kako pažljivo vraća cipelu na mesto.

Opušteno je gurnuo ruke u džepove i došetao nazad do nje. „Započeli smo ovo loše“, kazao je bez osetnog traga ironije u tonu. „Možda je trebalo ranije da kažem da ću vam udvostručiti honorar.“

„Udvostručićete mi honorar?“

„Tako je“, uzvratilo je, a ona vide kako mu se pobeda uvlači u oči, neosporno uverenje da će to zapečatiti posao. Božić će, naposljetku, pripadati isključivo njegovoj ženi. Bio je poslovan čovek naviknut da pobeđuje. Nema sumnje da je na keju parkirao automobil s besprekorno funkcionalnom satelitskom navigacijom, volante ili kareru; nema sumnje i da je imao ljubavnicu, koja se već spremala da mu postane druga žena; i nije bilo sumnje da se nalazio tu zbog poklona za suprugu, a to što nije otišao da ga traži u Bondovoj ulici značilo je da joj je već kupio skupoceni Kartjev sat, Asprijevu sportsku narukvicu, dijamantski ključić Tea Fenela i Tifanijev prsten večnosti.

Lora se uspravila, postajući dva i po centimetra viša. „Nije reč o ceni“, rekla je s impresivnom čvrstinom, uživajući u vlastitoj maloj pobedi. Izabrao je pogrešnu osobu da joj nameće svoju volju. Našli su se u sukobu želja, a kada situacija postane toliko loša, *ona* je ta koja odlučuje koje će porudžbine prihvatiti.

Savršen poklon

Nameravala je da izađe iz ovoga kao pobjednik. „Imam i druge klijente. Ne mogu da ih izneverim.“

„Ne morate. Uredio sam jutros s vašom asistentkinjom da ih sve pozove u vaše ime i da promeni raspored.“ Pogledao je na sat. „I, prirodno, nadoknadiću vam svaku porudžbinu koju izgubite na račun ove reorganizacije.“

„Fi je izbrisala moj dnevnik? Na vašu naredbu?“, graknula je Lora. Zavrtelo joj se u glavi.

„Videćete da je raspored sada mnogo povoljniji.“

Ustala je ljutito, moleći se bogu da Fi nije instalirala i video-nadzor. Osećala je njegov pogled na sebi dok je marširala prema vratima. Jednostavno više nije imalo šta da se kaže. Bila je razumna, bila je učtiva. A sad joj je ponestalo i jednog i drugog. „Možete sad da idete. Žao mi je što nisam u mogućnosti da vam pomognem“, rekla je hladno, otvarajući vrata. Ispružila je ruku i pokazala mu da ide. „Nadam se da ćete na nekom drugom mestu imati više uspeha u uništavanju Božića zbog vaše supruge.“

Njegov šok bio je opipljiv. „Stanite malo! Jeste li čuli uslove koje sam vam ponudio? Udvostručiću vam honorar!“

„Nema potrebe da mi se obraćate kao da sam idiot. Vi ste onaj koji ne sluša, gospodine Blejk.“

„Činite veliku grešku.“

„Meni se ne čini tako. Ovo je moj posao i radim za koga ja hoću, a to ne uključuje ljude koji bez pitanja i mog znanja preuređuju moj kalendar zbog svoje razmažene žene. Bez sumnje će vas iznenaditi da saznate da ovo ne radi zbog novca.“

Nastupila je kamena tišina kad je prihvatio njen hladni bes i odlučnu ruku na otvorenim vratima. „U redu, vidim, uvredio sam vas, shvatam“, rekao je, brzo se vraćajući na prethodnu temu. „Ali vi ste jedina osoba kojoj za ovo mogu da se obratim.“ Činilo se da je zaključio da je u tom trenutku laskanje najbolji vid napada.

„U to mi je teško da poverujem. Ima mnogo juvelira u gradu, a većina je mnogo iskusnija od mene.“

„Ali ornamenti... niko drugi ne radi to što vi radite. Slušajte, tokom godina sam nakupovao Ket sve – satove, dijamante, šta god možete da zamislite. Ali ova ogrlica biće jedini nakit koji joj zaista nešto znači. Molim vas.“ Glas mu je iznenađa napukao. „Ovaj poklon treba da joj pokaže koliko je vo... Šta mi znači.“ Ućutao je nakratko, a njegove do maločas pohlepne oči ponovo postadoše dečake i prijatne. „Sve mi zavisi od toga.“

Ali Lora ostade hladna. „Imali ste petlje da naredite mom osoblju da preinači moje porudžbine tako da to odgovara vašem vremenskom rasporedu, a

Karen Svon

time ste automatski izleteli iz istog. Sada ću vas još jednom zamoliti da odete. Treba da obavim jedan telefonski razgovor.“

Oboje su znali da je odnela pobeđu. Polako je krenuo ka vratima, a zatim zastao kraj stepenica ispred nje. „Pravite veliku grešku.“

„Onda je to moj gubitak. Zbogom“, rekla je ledeno, čvrsto zalupivši vrata za njim. „I hvala nebesima na tome!“

Bila je prilično sigurna da je to čuo.

Drugo poglavlje

„Zdravo, Tome“, rekla je Lora ravnim glasom, naslonivši se na visoki šank od mahagonija i ispitavši brzim pogledom krcatu prostoriju. Nasuprot njenom studiju, koji je sav bio u neobrađenom drvetu i umetničkom osvetljenju, Tomov bar s morskim plodovima i šampanjcem sledio je drugi stil s nautičkom temom, ugrađujući materijale direktno uzete s brodogradilišta: uglacán i lakiran pod od tikovine, debeli brodski konopac kao ograda, roletne od platna za jedra, a mesingane kuke za užad postale su zakačke za kapute. Fotografije krigli u stilu *Velikog Getsbija*, urađene u tamnosmeđim nijansama, krasile su zidove, a prevrnute polovine čamaca uklopljene su s policama i korišćene za držanje čaša. Pola stolova već je zauzeto, a najveći broj stolica bio je okrenut ka panoramskim izlozima, ka sutonu koji se rascvetavao poput raskošnih božura spram neba boje vanile.

Krupni barmen podigao je pogled s dve čaše koje je glancao. „Loro!“, pozdravio ju je.

„Večeras je gužva.“

„Aha. Dovodi ih novi kuvar. Njegove taljatele s jastogom su prava poslastica. Sveži šafran, belo meso krabe...“

Lora znalački klimnu glavom.

„Da li si u iskušenju?“

Ona odmahnu glavom pravdajući se, a njena lepa kosa milovala joj je ramena. „Volela bih da probam, ali Džek već sprema večeru. Moram ovo brzo da obavim. Ne verujem da si...“

„Ne. Nisam je video“, reče Tom brzo, otvarajući bocu likera od crne ribizle i sipajući ga u dve čaše.

Lora podiže obrvu i položi stisnute šake na šank. „Gde je nisi video?“

„Pa, za početak, ne krije se iza onog stuba“, uzvratu on vadeći čep iz flaše šampanjca, koji se tu najčešće služio s likerom od crne ribizle.

Lora načini dva koraka udesno i uhvati prizor mršavog zgloba koji je nezavjeren poskakivao pored plastične *helou kiti* torbe. „Pošalji tamo dve čiste čaše kad ugrabiš priliku, hoćeš li?“

„Jasno. Hoćeš da probaš jedan ovaj? Kir rojal?“

Lora sumnjičavo pogleda u čašu. „Ne, osim ako kuća časti – u suprotnom, daj nam uobičajeno.“

Pažljivo je birala prolaz između stolova, vodeći računa da ne obori ničije piće torbama koje je nosila preko ruke. Nervozni zglob kao da je ubrzao dok je prilazila, gotovo kao da je njegova vlasnica predosetila njeno prisustvo.

„Kako si znala da sam ovdje?“, upita Lora, gledajući naniže u sveže srcoliko lice koje joj se odozdo umiljavalo.

„Po tvom šljapkanju.“

Lora spusti pogled na svoje crvene hanter gumene čizme. Još su se sijale od gacanja kroz vodu dok se vraćala iz studija – pramenje morske trave labavo se privijalo uz spoj skočnog zgloba.

„Ti si jedina osoba kojoj Tom dopušta da ovde nosi gumene čizme. Opet si radila dokasno?“

„Zahvaljujući tebi“, odgovori Lora naglašeno, bacajući kesu s obućom na pod, pa sede na slobodno mesto.

Fi se nervozno mašila za piće koje je obazrivo pijuckala još otkad je stigla, zahvalna što ima previše prisutnih svedoka da bi Lora pokušala da je ubije na licu mesta. „Vidi, Lor, znam da si možda malo ljuta...“

„Malo?“

„Dobro, možda malo više...“

„Pokušaj sa prokletu besna!“

„Dobro, dobro, znam da si možda malo prokletu besna što sam primila narudžbinu a da te nisam obavestila, ali sam najiskrenije postupila u tvom interesu, kunem se.“

„Oh, stvarno? A to je tvoj posao, je li?“

„Kao tvoje menadžerke, da.“

„Samoprovane menadžerke! Nikad ti to nisam tražila i svakako ne mogu da te plaćam“, podseti je Lora.

„Sada možeš“, namignu Fi, nadajući se da će joj izmamiti osmeh. Ništa. „U svakom slučaju, radim ovo iz ljubavi, zar ne?“

Lora pogleda u svoju samouverenu i veselu prijateljicu. Mala i lepo građena, vitka, srcastog lica, krupnih plavih očiju i plave kose do ramena, tanušne poput šećerne vune, ona je na svaki način bila njena suprotnost. Fi je bila pametna,